



Гордън Диксън

Наричай го „господарю“

„Той командир ми бе И обичах го аз. Но предаде ме той и убих го аз.“

Из „Песен на шипоносца“

Слънцето не можеше да пропусне и да не се издигне над хълма Кентъки, а Кайл Арнам – да не се събуди. Денят щеше да продължи единадесет часа и четиридесет минути. Кайл стана, облече се и отиде да оседлае сивия скопен кон и белия жребец. Той яхна жребеца и застави първоначалната дива ярост да напусне извитата му белоснежна шия. Поведете двата коня обратно и ги завърза пред кухненската врата. След това влезе вътре да закуси.

До чинията му с бекон и пържени яйца лежеше съобщението, пристигнало преди седмица. Жена му Тина стоеше до дъската за хляб, обърната с гръб към него. Той седна, започна да яде и докато се хранеше, препрочиташе писмото.

„...Принцът ще пътува инкогнито под една от фамилните си титли – Граф на Северен Сириус, и не бива да се обръщате към него с «Ваше величество». Наричайте го «господарю».“

– Защо именно ти? – попита Тина.

Той вдигна глава и видя, че тя продължаваше да стои с гръб към него.

– Тина – каза той.

– Защо?

– Моите предци са били телохранители на неговите – още по времето, когато са се водели войните с иноземците. Казвал съм ти го неведнъж. Дедите ми често са спасявали живота на неговите при внезапни нападения: току се появи изневиделица прехващач от Рекк пред самия флагмански кораб, за да му прегради пътя, и тогава дори на един император му се налага да защитава живота си в ръкопашен бой.

– Чуждоземните рекки отдавна са мъртви, а императорът притежава стотици други светове! Защо синът му не направи обиколката си из тях? Защо е нужно да идва на Земята... и при теб?

– Има само една Земя.

– И само един Кайл, не е ли тъй?

Той въздъхна сподавено и се отказа да спори. След като майка му почина, Кайл беше отгледан от баща си и чичо си... и в спор с Тина винаги се чувстваше безпомощен. Той стана от масата, отиде при нея и постави длани на кръста ѝ. Нежно се опита да я обърне с лице към себе си. Но тя се опъна.

Кайл отново въздъхна и се отправи към оръжейния шкаф. Извади зареден едрокалибрен пистолет, вмъкна го в къс кобур и закачи кобура

на колана си, от лявата страна на токата, под долния край на кожената си куртка. После избра кинжал с тъмна дръжка и 6-инчово острие и се наведе, за да го плъзне в ножницата, скрита в кончова на ботуша му. Оправи крачола на панталона си и се изправи.

– Той няма право да бъде тук – каза Тина враждебно, все още с лице към дъската за рязане. Туристите са длъжни да си стоят в зоната на хотелите и отредените за тази цел резервати.

– Принцът не е турист и ти го знаеш – отговори търпеливо. – Той е най-големият син на императора, а прабаба му е била родом от Земята. Той също ще си вземе съпруга отгук. Всяко четвърто поколение от императорската родова линия трябва отново да се бракосъчетава с някоя от земните фамилии. Законът не е променен.

Той облече коженото си яке и го пристегна отдолу, за да прикрие кобура, след това се спря, полуобърнат към вратата.

– Тина?

Тя не отговори.

– Тина! – повтори Кайл. Пристъпи към нея, положи ръце върху раменете ѝ и отново се опита да я извърне.

Тя се възпротиви, но този път безуспешно. Той не беше едър човек, бе среден на ръст, с кръгло лице и отпуснати, обикновени на вид рамене. Но силата му не беше обикновена. Хващайки белия жребец за гривата, в основата на врата, той бе в състояние да го застави да коленичи. Нямахме друг, способен да стори това. Той лесно я обърна и я принуди да го погледне.

– Чуй ме – започна той. Но не успя да продължи, защото цялата ѝ неотстъпчивост я напусна и тя се вкопчи в него разтреперана.

– Той ще те вкара в беда! Знаем, че така ще стане – изхълца тя, притискайки лице към гърдите му. – Кайл, не отивай! Няма закон, който да те застави!

Той я погали по меката коса. Гърлото му беше свито и сухо. Нямахме какво да ѝ каже. Това, за което го молеше, беше невъзможно. Откакто слънцето за пръв път е изгряло над древната земя, в моменти като този жените са се притискали към мъжете си, молейки за невъзможни неща. И винаги мъжете са ги прегръщали, както Кайл сега, сякаш обяснението безмълвно можеше да премине от тялото на единия в другия. Защото думите бяха излишни.

Кайл я задържа още няколко мига, след това раздели нейните преплетени на гърба му пръсти и се освободи от прегръдката ѝ. И си тръгна. Яхнал белия жребец и повел сивия скопен кон след себе си, той хвърли

последен поглед и я видя през прозореца на кухнята. Тя стоеше там, където я беше оставил. Без дори да заплаче, с наведена глава и отпуснати ръце. Неподвижна.

Той яздеше през гората на хълма Кентъки. Отне му повече от два часа да стигне лобната хижа. Докато се насочваше към нея през равнината, съзря отдалеч някакъв висок брадат мъж с дълъг плащ, каквито носеха жителите на Младите Светове.

Когато се доближи, Кайл видя, че брадата на мъжа е посивяла и че той, явно нервничейки, си хапеше устните.

Носът му беше правилен и тънък, а около възпалените му очи имаха кръгове, причинени от грижи или от безсъние.

– Принцът е в двора – рече сивобрадият на приближаващия се Кайл. – Аз съм Монтлайвън, неговият наставник. Той е готов за път. – Помътнелите му очи умолително гледаха Кайл.

– Стойте далеч от главата на жребеца – посъветва го Кайл. – И ме заведете при него.

– Този кон е опасен – каза Монтлайвън и се отдръпна с подозрение.

– Не – отвърна Кайл. – Той ще язди скопения.

– Боя се, че ще поиска белия.

– Не може да се качи на него – настоя Кайл. – Дори да му разреша, не би могъл да се справи. Аз съм единствения човек, който е в състояние да се задържи на това седло. А сега да вървим.

Настойникът го поведе през затревения двор. Минаха край езерцето и спряха под прозорците на къщата. Там, в люлеещото се кресло седеше около осемнайсет годишен висок и широкоплещест млад мъж с гъста като грива руса коса, а на тревата до него лежаха две препълнени дисаги. Когато ги видя, той се надигна.

– Ваше величество – каза настойникът, след като спряха, – разрешете да ви представя Кайл Арнам. Той ще бъде ваш телохранител през трите дни, които ще прекарате тук.

– Добро утро, телохранителю... искам да кажа, Кайл – усмихна се принцът дяволито. – Слез от седлото, за да се кача аз.

– Вие ще яздите скопения кон, господарю – заяви Кайл. Принцът го изгледа втренчено, отметна назад хубавата си глава и се засмя.

– Мога да яздя, човече – каза той, – и то добре!

– Но не и белия кон, господарю – отвърна Кайл безстрастно. – Никой освен мен не може да язди този кон.

Очите срещу него се разшириха, а смехът секна за миг, но после екна отново.

– Какво да се прави! – Широките му рамене се повдигнаха и пак се отпуснаха. – Отстъпвам, аз винаги отстъпвам. Или почти винаги. – Маркар че устните му бяха свити в тънка линия, усмивката му не бе фалшива. – Е, добре.

Насочи се към скопения кон и с едно почти неуловимо движение се озова на седлото. Скопецът изпръхтя изненадано и се вдигна на задните си крака, но щом дългите пръсти на момъка затегнаха умело поводите, а дланта на другата му ръка потупа ласкаво сивия врат, бързо успокои и застана послушно. Принцът погледна към Кайл и повдигна вежди, но той си стоеше все така непоколебимо на седлото.

– Надявам се, че си въоръжен, добри ми Кайл? – подпиша принцът хитричко. – И ще ме защитиш от местните жители, ако решат да да се разбунтуват?

– Животът ви е в моите ръце, господарю, и аз отговарям за него – отвърна Кайл.

Той разкопча отдолу кожената си куртка и я остави да се разтвори така, че да се покаже тежкият пистолет в кобура. После отново я закопча.

– Уил! – Наставникът положи ръка върху коляното на младежа. – Бъди предпазлив, момчето ми. Това е Земята – и тукашните хора не се отнасят към титлите и ранговете така, както ние. Мисли, преди да...

– О, хайде стига, Монти! – прекъсна го невъздържано принцът. – Ще бъда толкова неизвестен, скромнен и старомоден, колкото и всички останали. Смяташ, че имам къса памет ли! Освен това, остават само три дни до срещата с баща ми, императорът. А сега се махай от тук!

Той се наклони напред, подкара внезапно коня и препусна из двора; профуча през външната порта и се изгуби. Кайл дръпна поводите на големия бял жребец, който затанцува на място и се опита да последва своя събрат.

– Дайте ми неговия багаж – каза Кайл. Наставникът се наведе, взе дисагите и му ги подаде.

Кайл ги затегна върху своите, провесени от двете страни на коня. Поглеждайки надолу, той видя как в очите на братията наставник блеснаха сълзи.

– Той е добро момче, ще видите. Ще разберете, че е такъв! – повдигнатото лице на Монтлейвън изразяваш безмълвна молба.

– Зная, че произхожда от добро семейство – бавно рече Кайл. – Ще направя за него всичко, което е по силите ми.

И той се отдалечи през портала по следите на сивия кон. Когато

излезе навън, принцът вече беше изчезнал някъде.

Ала за Кайл беше доста лесно да го последва, съобразявайки се с отпечатъците из кафявата пръст и смачканата трева, оставени от преминаването на коня. Той прекоси рядката борова горичка и се озова на полегат скат, където завари принца да наднича през една издължена кутийка с изпъкнала леща.

Когато Кайл се приближи до него, той свали прибора и му го подаде. Кайл го долепи до окото си и погледна към небето. Визьорът се нагласи автоматично и в зрителното поле на Кайл попадна една от трите орбитални енергостанции на Земята.

– А сега ми го върни – каза принцът. – Отдавна ми се искаше да разгледам някоя от тези станции – продължи младият мъж, след като Кайл му подаде далекогледа. – Радвам се, че ми се отдаде възможност. Това е доста скъп подарък, за твоє сведение. Тази и другите две станции като нея – изплатени са от имперската съкровищница. Поддържаме вашата планета, само и само да не настъпи нов ледников период. И какво получаваме в замяна?

– Земята, господарю – отвърна Кайл. – Такава, каквато е била, преди хората да отлетят към звездите.

– О-о, за поддръжка на районите с музейна стойност са напълно достатъчни една станция и половин милион работници – каза принцът. – Аз говоря за другите две станции и за вас – милиардите безделници – свободни потребители на енергия. Преосмислям ролята им от позицията си на бъдещ император. Е, отиваме ли на езда?

– Ако желаете, господарю. – Кайл хвана поводите на жребца и двата коня се спуснаха заедно с ездачите си по склона.

– И още нещо – каза принцът, след като навлязоха в на боровата гора. – Не искам да си създадеш погрешна представа – аз наистина много обичам стария Монти, макар че го нагрубих. Просто още от самото начало на мен никак не ми се щеше да идвам тук... Погледни ме в очите, телохранително!

Кайл се обърна и видя как просветна мълния в сините очи, с които се отличаваха всички представители на императорската династия. След това изразът им неочаквано се смекчи и принцът се засмя.

– Не се плашиш лесно, нали, телохранително... Кайл, исках да кажа – поправи се той. – Мисля, че все пак те харесвам. Но гледай към мен, когато говоря.

– Да, господарю.

– Така вече е добре, Кайл. Обясних ти, че всъщност никога не съм

планирал да посетя вашата планета заради тъй нареченото Пътуване. Не виждах особен смисъл да обикалям из този стар и пращен музеен свят, населен с хора, които се опитват да живеят, както са живели през Тъмните векове. Но... моят баща, императорът, настояваше.

– Вашият баща ли, господарю?

– Да, той ме подкупи, така да се каже – отвърна принцът замислено. – Бяхме се уговорили предварително да прекараме заедно тези три дни. А сега е изпратил съобщение, че е бил принуден да се забави малко... Но това е без значение. Работата е там, че той принадлежи към поколението на онези старци, които все още смятат, че вашата Земя е безценна. А аз продължавам да обичам баща си и да му се възхищавам. И ти ли имаш същото отношение към него, Кайл?

– Да, господарю.

– Така си и мислех. Да, той е единственият от човешкия род, на когото се възхищавам. Само за да го зарадвам, осъществих тази екскурзия до Земята. И пак само заради него, Кайл, възнамерявам да се държа благо с теб, докато ме развеждаш из природните чудеса и курорти на Земята, разни местенца с извори и тям подобни забележителности. Разбираш ли ме? – втренчи се той в Кайл.

– Да, господарю.

– Прекрасно – продължи принцът и се усмихна още веднъж. – Тогава да започваме. Разкажи ми за всички тези дървета и птици, а аз ще запомня имената им и ще зарадвам баща си, когато пристигне. Какви са тези малки птички, които видях под дърветата – отгоре кафяви а отдолу с бяло коремче? Като онази – ей там!

– Това е пойна птичка, господарю – отвърна Кайл. – Ние я наричаме кос, обитава гъстите гори и закътаните шубраци: Чуйте я!

Той протегна ръка към юздата на сивия кон и спря равномерния ход на двете животни. В неочаквано настъпилата тишина някъде отдалеч се раздаде звънкият, сребрист глас на птица, в който дълго преливаха усилващи се и затихващи тонове, додето накрая съвсем замря. Едно мигновение принцът стоя загледан в Кайл, после се отърси от вцепенението си и се върна към реалността.

– Интересно – рече той. Взе в ръце поводите на коня си, които Кайл беше отпуснал и те отново потеглиха. – Разказвай ми още.

В продължение на повече от три часа, докато слънцето не застана високо горе по пладне, те яздиха през гористите хълмове, а Кайл назоваваше всяка птица, животно и насекомо, дърво или скална порода. Принцът слушаше, ту отвличайки се, ту прекъсвайки го, но все пак с



внимание. Но когато слънцето стигна зенита си, концентрацията му отслабна.

– Достатъчно – каза той. – Кога ще спрем да обядваме? Нима наблизо няма никакви селища?

– Има, господарю – отговори Кайл, – минахме покрай няколко.

– Така ли? – взря се в него принцът. – А защо досега не влязохме в някое от тях? Къде ме водиш?

– Никъде, господарю. Вие поехте инициативата, аз само ви следвам.

– Аз? – Принцът сякаш едва сега осъзна, че главата на коня му непрекъснато се намираще пред тази на жребца. – Е, да, разбира се. Но дойде време за обяд.

– Добре, господарю – съгласи се Кайл. – Елате с мен.

Той препусна по склона. Принцът веднага го последва.

– А сега ме чуй – рече младежът, когато се изравниха, – и ми кажи дали правилно съм схванал всичко. – И за голямо учудване на Кайл той започна да повтаря, почти дума по дума, казаното от него. – Запометих ли получените от теб сведения?

– Напълно, господарю – потвърди Кайл, а принцът го изгледа високомерно.

– Ти би ли могъл така? А, Кайл?

– Да – каза той, – но това са неща, които винаги съм знаел.

– Виждаш ли? – Принцът се усмихна. – Това е разликата между нас, добри ми Кайл. На теб ти е бил необходим цял един живот, за да усвоиш тези неща, а аз загубих само няколко часа, за да науча за тях толкова, колкото и ти.

– Не съвсем, господарю. По-малко – отвърна Кайл бавно.

Принцът премигна и направи полупренебрежителен, полураздразнен жест с ръка.

– Вероятно малката част, която е останала, не е толкова важна – заяви той.

Склонът свърши. Те прекосиха една лъкатушна долина и излязоха пред някакво селце. Докато минаваха през горичката край селището, чуха музика.

– Какво е това? – Принцът се изправи на стремената. – Защо танцуват?

– Там има бирария на открито, господарю. А днес е събота – почивен ден.

– Чудесно. Ще отидем при тях да се нахраним.

Те влязоха и си намериха маса далеч от танцовата площадка. Келнерката, която дойде да вземе поръчката им, бе млада и хубавка. Принцът лъчезарно се усмихваше, докато и тя не му се усмихна, после леко смутена побърза да се оттегли. Когато донесоха ястията, принцът лакомо се нахвърли върху тях, след което изгълта халба и половина бира. Кайл хапна умерено и изпи чашка кафе.

– Така е по-добре – каза принцът и се облегна назаа Толкова много ми се ядеше... Погледни, Кайл! Виж, там има пет, шест... седем гравитационни платформи. Значи не пътувате само с коне?

– Не – отвърна Кайл, – всеки постъпва според желанията си.

– Но щом притежавате такива платформи, защо не използвате и други нововъведения?

– Някои от тях ни прилягат, а някои – не, господарю.

Принцът се закиска.

– Искаш да кажеш, че се стараете да пригледите модерните постижения на цивилизацията към остарелия начин на живот, който водите тук? А трябва да е тъкмо обратното... – Той замълча. – Какво е това, което свирят сега? Харесва ми. Обзалагам се, че бих се справил с този танц – заяви той и стана. – Всъщност, мисля да опитам.

Спря се за миг и погледна отгоре надолу към Кайл.

– Няма ли да ме посъветваш да не го правя? – попита той.

– Не, господарю – рече Кайл. – Това, което вършите, си е лично ваша работа.

Младият мъж рязко се обърна. Келнерката, която ги бе обслужила преди малко, шеташе между съседните маси. Принцът се отправи подир нея и я настигна до парапета край танцовата площадка. Кайл видя, че момичето възрази, но принцът не я пусна и се зае да я увещава, гледайки я все така усмихнат от висотата на своя ръст. Малко след това тя свали престилката си и излезе на дансинга с него, за да му покаже стъпките на танца. Беше полка.

Той се учеше с фантастична бързина. Скоро се понесе ведно с келнерката пред останалите танцуващи двойки, краката му енергично стъпваха в такт, а белоснежните зъби блестяха на ухиленото му лице. Накрая танцът свърши, оркестрантите събраха своите инструменти и започнаха да слизат един по един от подиума.

Принцът пренебрегна момичето, което се помъчи да го удържи, и отиде при капелмайстора. Кайл бързо стана от масата и тръгна към подиума.

Капелмайсторът клатеше отрицателно глава. После се обърна и

бавно се отдалечи. Принцът понечи да се втурне след него, но момичето го хвана и притеснено му заобяснява нещо.

Той се отскубна от нея и тя леко се препъна от внезапното му движение. Един келнер, който обслужваше съседните маси, не по-възрастен от принца и почти толкова висок, остави подноса и, приближавайки се изотзад него, го хвана за ръката и го извъртя към себе си.

– ... не бива така – дочу Кайл, докато се изкачваше на подиума. Гъвкав като пантера, принцът замахна със скоростта на трениран боксьор и нанесе три последователни леви крошета в лицето на келнера. Рамото му подскачаше – във всеки удар той влагаше цялата тежест на тялото си.

Келнерът се свлече в безсъзнание. Кайл се протегна към принца и го смъкна през страничната пролука на парапета. Лицето на младежа беше побеляло от яд. На площадката се тълпяха любопитни.

– Кой беше той? Как му е името? – процеди през зъби принцът. – Той ми посегна! Видя ли? Той посмя да ме докосне!

– Вие го нокаутирахте – каза Кайл. – Какво още искате?

– Той се отнесе неуважително към мен... към мен! – кресна принцът. – Искам да разбера кой е! Ще го науча как се вдига ръка срещу бъдещия император!

– Никой няма да ви каже името му – отрязва Кайл. Студената нотка в гласа му като че ли най-послед достигна до принца и го отрезви. Той се вторачи в Кайл.

– В това число и ти ли? – запита накрая.

– Включително и аз, господарю – отвърна телохранителят.

Принцът го гледа втренчено само още един миг и сетне махна с ръка. Обърна се, освободи поводитите на сивия кон и светкавично се метна на седлото. Кайл възседна големия бял жребец и го последва.

Навялоха мълчаливо в смесената гора. След малко принцът заговори, без да се обръща:

– И това ми било телохранител!

– Вашият живот е поверен на моите ръце, господарю – каза Кайл. Принцът се обърна и го изгледа мрачно.

– Само животът ми ли? – попита той. – Щом не ме убиват, могат да правят каквото си поискат, така ли? Това ли имаш предвид?

Кайл не отклони погледа си от неговия.

– Общо взето, да, господарю! – потвърди той. Принцът заговори отново и в гласа му прозвуча злобна нотка:

– Мисля, че вече не ми харесваш, Кайл – каза той. – Въобще не ми

харесваш.

– Не съм тук с вас, за да ви се харесвам, господарю – отвърна Кайл.

– Вероятно не – прошепна принцът многозначително. – Но ще запомня твоето име!

Около половин час те яздиха, без да обелят нито дума. Но постепенно раменете на младия човек се отпуснаха, а изражението на лицето му се смекчи. Дори започна да си припява нещо на непознат език и докато си пееше, бодрото му настроение изглежда се възвърна. След кратка пауза той заговори на Кайл така, като че ли нищо особено не се беше случило.

Мамонтовата пещера се намираше съвсем наблизо и принцът пожела да я посети. Огледаха я и след това се спуснаха надолу по левия бряг на Зелената река. Принцът като че ли изцяло беше забравил за инцидента в бирарията и се държеше любезно с всеки срещнат. Слънцето клонеше вече на запад, когато съзряха китно селце, разположено на отвъдния речен бряг. Край пътя имаше 1 странноприемница, която се отразяваше в изкуственото езерце до нея, а наоколо ѝ растяха дъбове и борики.

– Приятно местенце – отбеляза принцът. – Ще пренощуваме тук, Кайл.

– Както кажете, господарю.

Те забавиха хода си и спряха. Кайл отведе конете в конюшната, сетне влезе в странноприемницата и намери принца, който вече стоеше на малкото барче пред трапезарията и докато си пиеше бирата, ухажваше момичето зад лъскавия плот. Тази сервитьорка беше по-млада, отколкото онази в бирарията. Бе почти дете, с мека дълга пусната коса и кръгли кафяви очи, издаващи радостта ѝ от вниманието на високия симпатичен младеж.

– Да – каза принцът на Кайл, поглеждайки го изкосо с царствено сините си очи, когато сервитьорката отиде да донесе поръчаното от Кайл кафе. – Именно тук е най-подходящото място.

– Подходящо за какво, господарю?

– Да опозная земните жители. А ти какво си помисли добри ми Кайл? – прихна принцът. – Ще наблюдавам хората, а ти ще ми обясняваш всичко за тях – става ли?

Кайл се вгледа замислено в него.

– Ще ви кажа онова, което ми е известно, господарю – отвърна той.

Изпиха – принцът бирата, а Кайл – кафето си и после влязоха в трапезарията, за да вечерят. Принцът непрекъснато задаваше въпроси.

– Но защо всички вие продължавате да живеете в миналото? –

питаше той Кайл. – Музеен свят – това както и да е, но хора с музейна стойност... – Той прекъсна изречението си по средата и завърза кратък разговор с малката дългокоса келнерка, която кой знае защо беше напуснала барчето и беше дошла да обслужи тяхната маса.

– Това не са музейни експонати, господарю – каза Кайл, – а живи хора. Единственият начин да запазиш рода и културата им такива, каквито са били, е да ги оставиш свободни. Ето защо тук, на Земята, ние продължаваме да живеем по старому, като жив пример за Младите светове, за да могат те, сравнявайки се с нас, да сверят правилността на избора от самите тях път.

– Очарователно... – измърмори принцът, но очите му блуждаеха, следейки непрестанно келнерката, която сияеше и му отвръщаше с поглед през цялото време. А трапезарията вече бе препълнена с народ.

– Не очарователно, господарю. Необходимо – рече Кайл, но не бе съвсем уверен, че младежът го слушаше.

Сляя Вечерята те пак се преместиха на бара. Принцът поразпита Кайл още малко, надигна се и отиде да се разговори с хората от бара. Кайл го наблюдава известно време и реши, че е нищо не го заплашва, затова го остави и се измъкна навън да понагледа конете и да помоли собственика на странноприемницата да им приготви някаква закуска и да я сложи в дисагите им.

Когато се върна, принцът не се виждаше никъде.

Кайл седна на една маса, за да го изчака, но той не се връщаше.

Безпокойството образува студен и корав възел в гърлото му. Неочаквано нахлулата в главата му мисъл го накара да излезе стремглаво и отново да огледа конете но те мирно хрупаха овес в конюшнията. Когато чу познатите стъпки, жребецът изцвили тихичко и обърна към него бялата си глава.

– Кротко, малкия – потупа го Кайл и се върна в странноприемницата, за да потърси съдържателя ѝ.

Но той нямаше представа къде се намираше принцът.

– ...Щом конете не са взети, значи не е отишъл далеч – рече стопанинът. – Тук, наоколо, няма от какво да пострада. Може би е отишъл да се поразходи из гората. Ще кажа няколко думи на нощната смяна, да внимават кога ще се появи. Вие къде ще бъдете?

– В бара, докато не затвори, а после – в моята стая – отговори Кайл.

Той се върна в бара, седна до един отворен прозорец и зачака. Времето минаваше и постепенно броят на посетителите започна да намалява. Часовникът над редиците бутилки показваше почти полунощ.

Изведнъж от конюшната долетя сърдито цвилене.

Кайл скочи и изтича навън в тъмнината. Нахлу в яслите и завари принца там, под мъждукащата светлина на нощните лампи. Беше пребледнял и непохватно се опитваше да оседлае сивия кон. Стоилото на жребца беше с отворена вратичка. Когато Кайл влезе, принцът се извърна.

С три бързи крачки телохранителят застана пред отвореното отделение на жребца. Той все още беше привързан, но ушите му бяха щръкнали, очите облещени, а седлото му лежеше преобърнато на земята и явно бе паднало от него.

– Оседлай го! – нареди принцът с дрезгав глас откъм прохода на обора. – Напускаме. Кайл се обърна да го погледне.

– Имаме запазени стаи. Тук, в странноприемницата – каза той.

– Няма значение. Заминаваме. Искам да се проветря.

Младият мъж затегна здраво подпръгата на коня, отпусна стремена-та и тежко се метна върху седлото. Без да изчака Кайл, той напусна конюшната и изчезна в нощта.

– Тихо, момчето ми, тихо... – успокояваше Кайл жребца.

Отвърза бързешком големия бял кон, оседла го и последва принца. В тъмнината нямаше как да проследи отпечатъците от копитата на сивия кон. Кайл се наведе и духна в ухото на жребца. Изненадан, той силно изцвили, протестирайки, а в отговор, някъде в дясно и нагоре по склона, се разнесе ответното изцвилване на сивия. Кайл пришпори жребца в указаната посока.

На върха на хълма се присъедини към принца. Младежът беше подкарал коня си ходом, с отпуснати поводи, и тихичко припяваше – беше същата мелодия с текст на някакъв непознат език, която си бе тананикал и преди. Щом забеляза Кайл, той се усмихна вяло и запя с повече изразителност. Кайл долови в интонацията на неговия глас оттенъците на нещо подигравателно и не съвсем прилично. И се досети.

– Момичето! – каза той. – Малката келнерка? Къде е тя?

Усмивката изчезна от лицето на принца, после бавно се върна. Присмиваше се на Кайл.

– А ти къде смяташ, че се намира? – попита принцът с преплетен език и Кайл, който яздеше плътно до него, бе облъхнат от тежкия мирис на алкохол. – В стаята си, нанка щастливо. Удостоена с честта... впрочем тя не го знае... да зачене от сина на императора. И очаква да ме открие на сутринта все още в постелята си. Но мене няма да ме има там. Нали така, Кайл?

– Защо сторихте това, господарю? – попита тихо Кайл.

– Защо ли? – Подпийналият младеж го изгледа под лунната светлина. – Кайл, баща ми има четирима сина. И тримата са по-млади от мен, така че аз съм този, който е предопределен да стане император, а императорите на дават обяснения за постъпките си.

Кайл не каза нищо и принцът продължи да се взира в него. Няколко минути те яздиха мълчаливо.

– Добре, ще ти кажа защо – повиши внезапно глас принцът, сякаш разговорът помежду им не бе прекъсвал нито за момент. – Затова, защото ти не си моя охрана. Знаеш ли, Кайл, аз разбрах твоята същност, разбрах чий телохранител си ти. Техен!

Кайл стисна зъби, но тъмнината прикри реакцията му.

– Както и да е – принцът направи нехаен жест, при което едва не загуби равновесие. – Добре де, нека бъде по твоему. Аз съм съгласен. Ще си играем на точки. В бирарията онзи тип вдигна ръка срещу мен и ти ми каза, че никой няма да ми издаде името му. Е, хубаво. Съумя да го защитиш – държа се като негов телохранител. „Едно на нула“ за теб. Но не успя да се проявиш като телохранител на момичето от страноприемницата. Значи – точка за мен. Кой от двамата ни ще излезе победител, добри ми Кайл?

Кайл си пое дълбоко дъх.

– Господарю – каза той, – един ден ще ви се наложи, изпълнявайки своя дълг, да си вземете жена от Земята.

Принцът го прекъсна със смях, в който прозвуча неприятна нотка:

– Вие се ласкаете – изхриптя той. – Всички вие от Земята имате прекалено високо мнение за себе си – и тъкмо в това е бедата ви.

Те продължиха да яздят мълчешком. Кайл не изоставаше и неотклонно наблюдаваше младежа. Изглежда принцът бе задрямал. Главата му се бе отпуснала върху гърдите и конят му вървеше бавно, без посока. Но след малко той отново се изправи, натегна поводите с опитни пръсти и огледа околността, заляна от лунната светлина.

– Искам да пия – каза той. Гласът му вече не бе внушителен, а пресипнал и студен. – Заведи ме някъде да пийнем по бира.

– Да, господарю – въздъхна Кайл.

Той обърна главата на жребеца надясно и сивият кон го последва. Те се изкачиха по хълма, прехвърлиха го и се спуснаха към брега на близкото езеро. Лунни блясъци играеха по тъмната вода, а далечния бряг се губеше в нощта. Между дърветата, които растяха в малкия залив, се покрадваха светлини.

– Ето там, господарю – предложи Кайл. – Това е място за отдих и риболов, има и бар.

Те продължиха по бреговата ивица и се озоваха пред обикновена едноетажна постройка, с вход откъм брега. Отпред имаше малък пристан, с прибързани към него рибарски лодки, които се поклащаха леко върху черната вода. От прозорците се лееше светлина. Те вързаха конете си и тръгнаха към вратата.

Помещението на бара, в което влязоха, беше широко и просторно. На стената бяха окачени няколко препарирани риби, Под рибите стояха трима бармани – един в центъра, на средна възраст, с престилка и с авторитетен вид. Другите двама бяха млади и мускулести. Клиентите, предимно мъже, бяха насядали наоколо край квадратните маси или стояха пред бара. Те носеха груби, случайно подбрани работни или спортни дрехи и личеше, че прекарват тук свободното си време.

Принцът се настани на най-близката маса до бара и Кайл седна до него. Келнерката дойде и те си поръчаха кафе и бира. Принцът преполови чашата си веднага, щом му я доставиха. Когато халбата му се изпразни, той повика келнерката.

– Още една – каза той и й се усмихна. Тя отново му донесе пълна халба. Беше жена около трийсетте – поласкана, но не и впечатлена от вниманието му. Усмихна му се в отговор и се върна на бара, където се разприказва с двама мъже на нейната възраст – единият доста висок а другият – по-нисък, кръглоглав и набит.

Принцът пийна от халбата си и я постави на масата, след което сякаш едва сега си спомни за присъствието на Кайл, изви се към него и го изгледа.

– Сигурно си мислиш, че съм пиан? – рече той.

– Още не – отвърна Кайл.

– Вярно е – каза принцът. – Още не съм. А ако реша да се напия, кой ще ме спре?

– Никой, господарю.

– И това също е вярно – съгласи се младият мъж. – Вярно е – повтори и гаврътна халбата до дъно, а после даде знак на келнерката за още една. По скулите му започнаха да избиват червени петна. – Когато се намиращ в такъв малък нищожен свят с такива жалки малки хорица... Привет, хубавице с ясни очи! – прекъсна той монолога си, когато келнерката му донесе бирата, но тя само изхихика и се върна при приятелите си. – ...По неволя се принуждаваш да си търсиш развлечения.

И той се закикса.



– Като си помисля само какво ми разказваха баща ми и Монти, и всички останали, за тази планета! Знаеш ли, в един миг дори се изплаших – е, не точно „изплаших“, мен нищо не може да ме изплаши... да кажем, че бях обезпокоен. Загрижен за това, че съм длъжен да дойда тук... някой ден? – изхили се пак той. – Обезпокоен, че няма да мога да достигна вашата земна мярка! Кайл, посещавал ли си някога по-младите Светове?

– Не, господарю – отвърна запитаният.

– Така си и мислех. Не си. Нека да ти ги опиша тогава, добри ми Кайл. Най-мижавите хора там са по-високи, по-умни и с по-хубава външност... от когото и да било тук. А аз, Кайл, аз – бъдещият император – превъзхождам всички тях. Така че опитай се да си представиш как изглеждате вие, земните жители, в моите очи? – Той внимателно се вгледа в Кайл, очаквайки неговия отговор. – Хайде, кажи, добри ми човече. Кажи ми истината, това е заповед!

– На вас не ви е дадено да ни съдите, господарю – заяви Кайл.

– Мигар не съм в състояние? – Сините му очи засвяткаха. – Та АЗ съм този, комуто е отредено да стане следващият император!

– Никой не може да ни съди, господарю! – каза Кайл. – Дори и императорът. Той е нужен като символ, който обединява стотици светове. Но истинската необходимост за една раса е да оцелее. Повече от милион години трябваша, за да се развие на Земята разумен човешки вид. В новите светове хората подлежат на промени и ако расите изгубят там нещо жизнено важно, например ако пропаднат елементи от оригиналния им генетичен материал, те ще могат да черпят от земния генофонд, за да си възвърнат изгубеното.

При този аргумент устните на принца се разтегнаха в злобна усмивка.

– Прекрасно, Кайл, просто прекрасно! Само че това вече съм го чувал и не го вярвам. Работата е там, че сега аз ви видях. Вие с нищо не превъзхождате нас, представителите на планетите от Младите светове. Истината е, че всъщност ние сме с няколко класи над вас. Напреднахме и преуспяхме... докато вие си стояхте на едно и също място. И ти го знаеш.

Младежът тихо се засмя и почти допря лицето си до това на Кайл.

– Страхувате се да не го разберем. Но аз го научих. По-едър съм, по-силен и по-храбър от всеки друг в тази стая и не защото съм син на императора, а защото всичко това е заложено в мен по рождение! Тялото, мозъка и всичко останало! Мога да правя тук каквото ми скимне и

никой на тази планета не ще ме спре – не ви стиска. Гледай!

Изведнъж той стана.

– Искам тази келнерка да се напие заедно с мен. И този път ти го съобщавам предварително. Ще се опиташ ли да ме спреш?

Кайл повдигна поглед към него. Очите им се срещнаха.

– Не, господарю – каза той. – Не ми е работа да ви спирам.

Принцът се разсмя.

– Така си и мислех.

Той рязко се обърна и тръгна между масите, по посока към барчето. Застана до келнерката и си поръча нова халба бира. Когато барманът на средна възраст изпълни поръчката му, той взе халбата и се подпря с лакти на бара. След това заговори келнерката, прекъсвайки диалога ѝ с останалите двама мъже.

– Трябва да си поговорим с теб – чу го да казва Кайл. Леко учудена, келнерката се извърна към него. След като го позна, тя се усмихна, явно поласкана от непосредственото му обръщение – донякъде с одобрение към приятната му външност, донякъде от снизхождение към младостта му.

– Нямах нищо против, нали? – Принцът гледаше през рамото ѝ към по-високия от двамата мъже, с когото приказваше тя преди малко. Другият го изгледа недоволен и за няколко секунди очите им се срещнаха. Мъжът поривиста и ядно сви рамене и се обърна с гръб към тях.

– Виждаш ли? – усмихна се принцът на келнерката. – Той сякаш знае, че си длъжна да разговаряш именно с мен, вместо със...

– Добре, синко. Пошегува се, но стига толкова – прекъсна го по-ниският, с кръглата глава. Принцът погледна отвисоко и с изумление набития кръглоглав мъжага, който вече бе сложил длан върху рамото на по-високия си приятел.

– Е, хайде, Бен – говореше му той. – Момчето е пийнало малко повече, това е – и той се отново се обърна към принца. – Изчезвай оттук. Клара е с нас.

Принцът го гледаше с такова неразбиране, че ниският беше готов да възобнови прекъснатия разговор с приятеля си и келнерката, считайки инцидента за приключен. Тогава престолонаследникът се съвзе.

– Една минута – каза той на свой ред и протегна ръка към мускулестото рамо, което почти се сливаше с кръглата глава на по-ниския. Мъжът се обърна, отблъсквайки спокойно дланта му. След това, все така хладнокръвно, взепълната халба на принца и я лисна в лицето му.

– Разкарай се – произнесе безлично той.

Принцът постоя секунда, докато бирата се стичаше по странитему. После, без дори да си избърше очите, заахна с добре трениралата си лява ръка, чийто мълниеносен удар бе демонстрирал в бирхалето. Но ниският – и това за Кайл беше съвсем очевидно още от самото начало – не беше като онзи келнер, с който принцът се бе справил толкова лесно и решително. Този човек бе с тридесет фунта по-тежък, с петнадесет години по-възрастен и много по-опитен, а по телосложение и характер представляваше роден боец. Той не стоеше да го ударят, а приклепна и обхвана със силните си ръце принца през кръста. Ударът на младежа прехвърча над кръглата глава, без да ѝ причини вреда, и двете тела паднаха на пода, търкаляйки се между краката на столовете и масите.

Кайл беше изминал вече половината от разстоянието до биешците се, когато тримата бармани прескочиха преградата, която ги отделяше от залата. Високият приятел на мъжа с кръглата глава се бе надвесил със светнали очи над боричкащите се и с вдигнат ботуш се готвеше да изрита принца в бъбреците. Кайл го удари пестеливо с разтворена длан по гърлото.

Той несигурно отстъпи назад и се задави. Застанал невъзмутимо с отпуснати до тялото ръце, Кайл погледна към бармана на средна възраст.

– Добре – каза онзи, – но не се месете повече. – Той се обърна към двамата по-млади бармани. – Всичко е наред, Разделете ги!

Младежите се наведоха и сетне се изправиха, заклешили ловко помежду си ниския кръглоглав мъж, който направи буен опит да се изтръгне. Май не искаше да миряса.

– Пуснете ме. Още не съм свършил с него – каза той.

– Но не тук вътре – сопна се старшият барман. – Изяснявайте отношенията си на улицата.

Принцът се изправи с усилие. Кръв течеше от драскотината на челото му, а лицето му беше бледо като на удавник. Той погледна Кайл, който стоеше до него, но вместо думи от устата му се изтръгна нещо средно между ридание и проклетие.

– И двамата навън – повтори главният барман. – Там си уреждайте сметките.

Посетителите се бяха скупчили в малкото пространство пред бара. Принцът се огледа и сигурно за първи път осъзна, че отвсякъде го обграждаше стена от хора... Той потърси с поглед Кайл.

– На улицата ли?... – попита сподавено.

– Не може да останете тук – отговори му вместо Кайл главният

барман. – Видях всичко. Ти започна пръв. Оправяйте се помежду си, но преди това и двамата излезте на улицата. Хайде! Размърдайте се!

Барманът понечи да избута навън принца, но той му се опъна, хващайки се за коженото яке на Кайл с едната си ръка.

– Кайл...

– Съжалявам, господарю – отвърна Кайл. – С нищо не мога да ви помогна. Вие започнахте тази крамола.

– Да излизаме! – настоя кръглоглавият. Принцът ги изгледа като някакви странни създания, за чието съществуване никога преди не бе подозирал.

– Не... – той пусна куртката на Кайл, но неочаквано ръката му се устреми към кобура, който висеше върху пояса на телохранителя и измъкна пистолета.

– Назад! – В тона му се прокраднаха пискливи нотки.

– Не се опитвайте да ме докоснете!

Гласът му се прекърши ведно с последните думи. Откъм тълпата се разнесе странен звук, полустон, полуръмжение и тя се отдръпна. Управителят, барманите и зяпачите – всички, без Кайл и мъжа с кръглата глава, се оттеглиха.

– Ах, ти, лигльо мръсен... – отчетливо продума niskият мъж. – Знаех си, че ще те хване шубе.

– Млъ-ък! – Гласът на принца беше съвсем изтънял.

– Никой от вас да не се опитва да ме последва!

И той заотстъпва към изхода в предната част на бара. Десетки очи го следяха. Хората бяха затаили дъх, дори Кайл стоеше, без да помръдне. Преди да се измъкне, принцът изправи гръб и надигна пистолета, като същевременно избърса плъзналата по клепачите му кръв с ръкава на лявата си ръка. Изцапаното му лице отново възвърна присъщата си арогантност. – Свини – просъска той. – Всички вие сте свини! Отвори вратата и излезе заднишком, като я затвори подир себе си. Кайл направи една крачка и се озова редом с niskия мъж. Очите им се срещнаха и Кайл разбра, че другият също разпозна Мъжа в него.

– Не тръгвай след нас – посъветва го Кайл. Кръглата глава не отговори. Но нямаше и нужда от отговор. Той остана спокойно на мястото си.

Кайл отиде до вратата, застана от едната ѝ страна и я блъсна да се отвори. Но нищо не се случи. Той изскочи през нея и се хвърли извън обсега на евентуалния изстрел. Но изстрел не последва. Няколко мигновения той стоя неподвижен, докато очите му не привикнаха към

обкръжаващата го тъма. После, разчитайки повече на своята памет, отколкото на зрението си, се отправи към коневръза.

Принцът вече бе отвързал сивия кон и се канеше да го яхне.

– Господарю – каза Кайл.

Принцът пусна седлото за момент и се огледа.

– Пръждосай ми се от главата – изграчи той.

– Господарю – повтори Кайл с нисък и молещ глас, – преди малко вие си загубихте разума. С всекиго може да се случи. Не влошавайте положението. Върнете ми пистолета, господарю.

– Пистолета? – изсмя се той. – Да ти дам пистолета? За да оставиш още някой да ме пребие? За да можеш пак да охраняваш другите?

– Господарю – каза Кайл, – моля ви. За ваше собствено добро, върнете ми пистолета.

– Махни се – просъска принцът, като се обърна, за да се качи на седлото. – Измитай се, докато не съм ти забил някой куршум.

Кайл отрони бавна и тъжна въздишка. Пристъпи напред и потупа принца по рамото.

– Обърнете се с лице към мен, господарю – изрече той.

– Аз те предупредих... – извика принцът.

Той се извърна и стоманата на пистолета блесна в ръката му, осветена от прозорците на заведението. Кайл моментално се наведе, повдигна маншета на панталона си и пръстите му обхванаха дръжката на ножа, пхнат в кончова на ботуша му. Движението му беше просто и премерено, с почти двойно по-голяма скорост от тази на младежа. Той втъкна ножа в гръдния му кош до отказ, тъй че ръката, която стискаше ръкохватката, опря в дрехата, прикриваща плътта и костите.

Това беше внезапен, къс и милостив замах. Острието заседна между ребрата, които бяха отворени за този таен удар, и потъна дълбоко в сърцето. Принцът изхърка вследствие на излизания от дробовете му въздух. Когато Кайл улови свличащото се тяло, той вече беше мъртъв.

Кайл го повдигна, праметна високия труп през седлото на сивия кон и го привърза. Разгършува се, намери на тъмната земя падналия пистолет и го върна в кобура. След това възседна белия жребец и, водейки скопения кон с неговия товар, започна дългата си езда обратно към дома.

Зората оцвети небето в сиво, когато той се изкачи най-после на хълма, от който се откриваше гледка към дървената постройка, от която беше взел принца преди почти двадесет и четири часа. Той потегли надолу към вратата на вътрешния двор.

Една неясна фигура, почти неразличима в предутринната тъма, го очакваше; докато я приближаваше, тя се затича към него, за да го посрещне. Беше настойникът Монтлайвън и той се разплака, когато стигна бегом до сивия кон и захвана да развързва възлите на въжетата, които пристягаха тялото.

– Простете ми – дочу Кайл своя глас и беше удивен от безжизнено-то му и отдалечено звучене. – Нямах друг избор. Ще прочетете всичко в моя рапорт утре сутринта...

Той замълча. На прага на сградата се беше появила друга, още висока фигура. Тя слезе по стъпалата, мина през тревата и се насочи към него.

– Господарю... – каза Кайл.

От жребца той погледна надолу към подобните на тези на принца, но старчески черти, с добавена към тях побеляла коса над покритото с бръчки чело. Този мъж не заплака като учителя – лицето му изглеждаше като излято от стомана.

– Какво се случи, Кайл? – попита той.

– Господарю – отвърна Кайл, – ще имате рапорта ми до сутринта...

– Искам да знам – каза високият мъж.

Гърлото на Кайл беше пресъхнало. Той преглътна с мъка, но от това не му стана по-леко.

– Господарю – рече, – вие имате трима други синове. Един от тях ще стане император и ще спои световите в едно.

– Какво направи той? Кому причини зло? Кажете ми! – Гласът на високия мъж беше дрезгав почти като този на сина му в бара.

– Нищо. И никому – отговори Кайл. Буца беше заседнала в гърлото му. – Удари едно момче, не по-голямо от него. Пи прекалено много. Излъга едно момиче и го накара да страда. Не беше нещо, сторено другиму. По-скоро сгреши пред самия себе си – преглътна Кайл. – Изчакайте до сутринта, господарю, и прочетете моя рапорт.

– НЕ! – Високият мъж улови лъка на седлото му и го стисна така силно, че хватката му удържа жребца на място. – Твоето семейство и моето са били свързани чрез твоята служба в продължение на триста години. Защо моят син се огъна и не можа да издържи изпитанието си тук, на Земята? Аз трябва да зная!

Гърлото на Кайл беше сухо, като посипано с пепел, и го болеше.

– Господарю – отговори телохранилелят, – той се оказа страхливец.

Ръката се смъкна от седлото му, сякаш бе поразена от внезапно безсилие. И императорът на стоте светове се свлече като просяк, блъснат в

прахоляка. Кайл вдигна поводите си и излезе през вратата, отправяйки се към гората отсреща на хълма. Зазоряваше се.

КРАЙ

© 1966 Гордън Диксън  
© 1995 Лили Николова, превод от английски  
© 1995 Марияна Янакиева, превод от английски

Gordon Dickson  
Call Him Lord, 1966

Сканиране, разпознаване и редакция: Венцислав, 2007  
Публикация: „Светове“ (сборник с разкази), изд. „Офир“, 1995 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2993>]